

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 66/2020
26.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Горан Стефановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, ПУ Врање, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Врању Гж1 171/18 од 17.12.2018. године, на седници одржаној 26.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ предлог тужиоца за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

УКИДАЈУ СЕ решење Вишег суда у Врању Гж1 171/18 од 17.12.2018. године и решење Основног суда у Бујановцу П1 57/18 од 11.09.2018. године, и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Решењем Основног суда у Бујановцу П1 57/18 од 11.09.2018. године, одбачена је тужба тужиоца против тужене као преурањена.

Решењем Вишег суда у Врању Гж1 171/18 од 17.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђено првостепено решење.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној због потребе разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и новог тумачења права. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући правилност побијаног решења на основу члана 408. У вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према стању у списима предмета тужилац је припадник Министарства унутрашњих послова, распоређен на радном месту полицајац у станици граничне полиције Ангажован је на пословима заштите државне границе и рада са мигрантима који улазе у Републику Србију. Тужени је у оквиру својих законских овлашћења донео одлуку 12188/2015 од 09.11.2015.године којом је предвидео да запосленима у МУП који раде на пословима миграције и рада са мигрантима припада новчана накнада од 1.500,00 динара за сваки радни дан ангажовања у току месеца уз обезбеђен смештај и исхрану. Затим је донета одлука од 26.07.2016.године којом је повећан износ са 1.500,00 динара на 1.800,00 динара. Одлуком број 6368/2016-2 од 01.08.2016.године промењена је претходна одлука тако што је прецизирано да се утврђено право на посебну новчану накнаду за рад у отежаним условима од 1.800,00 динара примењује на запослене који су упућени из других организационих јединица на послове са мигрантима. Иако је тужилац све време обављао послове који се односе на миграције и непосредни контакт са мигрантима, није му исплаћено новчано потраживање за период од 14.10.2015. године закључно са мартом 2017. године. Тужена је у одговору на тужбу истакла најпре приговор месне надлежности Основном суду у Бујановцу, затим приговор недозвољености тужбе и оспорила тужбу и тужбени захтев и по основу и по висини

На основу наведеног, првостепени суд је одбацио тужбу тужиоца као преурањену, налазећи да тужилац није доставио доказ да се обраћао писменим захтевом свом руководиоцу ради исплате тражене накнаде. Овакав закључак прихватио је и другостепени суд потврђујући првостепену одлуку.

Врховни касациони суд налази да је нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено.

Одредбом члана 140. Закона о државним службеницима прописано да о правима и дужностима државног службеника одлучује руководилац решењем, ако овим или другим законом или другим прописом није друкчије одређено, а чланом 13. истог закона прописано је да државни службеник има право на плату, накнаде и друга примања према закону којим се уређују плате у државним органима, док је чланом 31. Закона о платама државних службеника прописано да се право на додатак и висина додатка на основну плату одређује решењем које доноси руководилац државног органа, односно лице или тело које је одређено посебним прописом.

Сходно цитираним одредбама закона, тужилац је овлашћен за подношење тужбе суду за накнаду штете у виду неисплаћеног новчаног потраживања које му је признато одлукама министра унутрашњих послова и за које је испунио услове из предметних одлука. Нижестепени судови погрешно налазе да је тужба преурањена јер се тужилац пре подношења тужбе није обраћао руководиоцу ради признавања права на исплату накнаде за рад под отежаним теренским условима, односно већим степеном оптерећења, с обзиром да је донетим одлукама тужиоцу то право већ признато, због чега када се ради о накнади штете из радног односа интерна заштита није предуслов за судску заштиту по тужби запосленог ради исплате новчаног потраживања из радног односа. Стога се основано ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 3. ЗПП, одлучио као у изреци.

У поновном поступку првостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић